

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevisissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Caput. XIII. Intentionis Divinæ Voluntatis substantia, proprietates, modi
practici, quibus ea reddi familiaris possit, explicantur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

CAPUT XIII.

*Intentionis Divinae Voluntatis
substantia, proprietates, modi
practici, quibus ea reddi fami-
liaris possit, explicantur.*

69. OMnia fermè, quæ de hac voluntatis Divinae perpetuâ intentione executioneque magis necessaria scitu judicabam documenta, exposui : Superest mihi, ut ipsam hujus Intentionis Executionisque praxim, proprietates seu conditiones, modos denique, quibus familiaris nobis reddi possit, institutâ brevitate persequar.

Quod ad primum attinet. Sciendum, dupliciter posse nos in omnibus nostris actionibus Voluntatem Dei intendere atque exercere. *Primo*, Quidem universaliter omnia & singula opera nostra vitæ, vel dici totius ad Divinae voluntatis per ea executionem applicando, hac vel simili praxi. *Domine Deus meus qui sanctam voluntatem tuam, & semper ipse facis, & semper à nobis fieri vis, volo & statuo tota hac die in omnibus actibus meis quibuscunque, corde, ore, opere exercendis, quam adorandam voluntatem spectare & exercere. Secundo*, Specialiter & in particulari, omnia vel aliqua nostra opera cujuscunque facultatis & potentia, ad ejusdem Voluntatis Divinae executionem applicando. Hac vel simili ratione. *Domine DEUS meus, in cujus Voluntate vita est,*
 & CH-

Et *cujus voluntati nemo resistere potest nemo debet, volo hoc opus N. (puta Orationem hanc, laborem hunc, Sacrum hoc, refectionem, deambulationem &c.) facere, ut tuam Sacratissimam voluntatem exequar. vel brevius. Domine volo facere hoc, quia hæc est voluntas tua. Quod si placeret expressè omnes alias intentiones quascunque excludere, posset ad dictos modos addi vox aliqua exclusiva. v.g. Domine, hoc facio, ut sola fiat Voluntas tua. Propter tuam solam voluntatem; tantum quia hæc est voluntas tua, &c.*

Inter hosce duos modos hoc interest, 70.
quòd etsi ambo sunt boni, & divinæ majestati nostra opera faciunt grata, præstet tamen posterior priori, quia frequentius fit, & major in eo Divinæ voluntatis æstimatio, majusque studium elucescit: præsentius etiam est contra retractationem per adversarium propositum remedium, ut omittam, quod generalis illa habitu tantum, aut ad summum virtute ad omnes se extendat actiones; hæc actu illas afficiat. Quare etsi utroque illo modo uti licebit, ita tamen, ut generalis intentio justis quibusdam diei partibus, particularis verò frequenter, & quoad fieri potest, frequentissimè, certè ad notabiliores quasque actiones accommoderetur, usurpeturque. Poterit, inquam, Generalis intentio, Mane, Meridie, Vesperi, exercitari, particularis veris verò frequentius, pro cujuslibet vitæ, occupationumque serie: ut dum lecto surgit, dum ad orandum accedit, dum Sacrum auditurus, facturusvè est.

est, dum officium divinum, aut quamlibet partem recitare aggreditur; dum se ad studendum, legendum, scribendum accingit; dum foras prodit &c. dum aliquid incommodi vel ingrati subiturus est, dum denique quidlibet parvum aut magnum acturus, passurusvé est. Atque hæc de intentionis Executionisve Divinæ voluntatis praxi quasi Substantiali, satis est dixisse.

71.

Ad proprietates Intentionis Executionisque istius accedo, ex quibus etiam ipsis Substantia melius elucescet. Et quantum quidem ad proprietates intentionis hujus attinet, eæ duplices sunt; quædam illi cum omni bonarum & laudabilium intentionum genere communes, quædam isti soli propria. Communes sunt cum aliis, ut quòd Intentio debeat esse Bona, Prudens, Prompta. Propria ejus una solum est, ut, quòd debeat esse Simplex seu Sola. Omnes autem istæ proprietates, unice possunt & solent nomine à Spiritualibus Magistris comprehendendi videlicet, ut sit intentio pura. Pura; nihil habens admisti mali seu peccati; nullus sit error quoad circumstantias, non sit rara & diu dilata, non sit tarda, aut frigida, & quasi extorta fluctuansque; postremo nulli alteri permittat aut adjuncta. Utile tamen existimo futurum, de singulis hisce proprietatibus aliquid dicere, quanquam de prioribus earum, ita jam supra dictum est, ut hoc solum de iis opus sit dicere, me jam dixisse. *Bonam* enim hanc Intentionem esse ita jam docui, ut etiam optimam, perfectissimamque esse evicerim. Deinde
quid

quid factum opus sit, ut prudens sit, quæ vitanda, quæ adhibenda regula, id quoque jam supra satis exposui: quando de bonis seu imperatis, de prohibitis, de indifferentibus actionibus, quomodo in iis Voluntas Dei investiganda esset, tractavi:

Frequentem esse volo hanc Intentionem exercendæ Divinæ voluntatis, ut extrema duo devitentur, quorum unum enim raritas ex negligentia aut oblivione nasci solita. *Rara* est intentio, si quis semel, bis, terve intentionem hanc in diem renovasse, & uniuersis, tribusve actionibus eam applicasse sit contentus. Alterum extremum est *Perpetuitas*, aut potius perpetuò illam continuandi, & singulis quibusvis actiunculis illam applicandi cura. Nam hoc impossibile est reipsâ fieri, & cum periculo sanitatis fieret. Non ergo quoties oculum digitumve moves, toties intentionem hanc renova: sed quoties novum, & à priore distinctum opus aggredieris toties te illud Voluntatis Divinæ causâ aggredi, corde & ore, vel solo corde, profiteri: v. g. lecturus es, legere te velle, quia DEUS vult, dicito: à lectione ad Scriptionem te transfer; scribere te velle, quia est voluntas DEI, cogita; & sic de aliis. Non ad singula commata, lecta; vel scripta id protestare, quia & inutile, & nocivum, & impossibile. Imò etiam addo, si ab opere ad opus transiens à legendo, ad scribendum te transferes, à Deo distractus non es, nec primam intentionem è memoriâ dimisisti, nihil attinet, te intentionem

tionem renovare, sed sufficit, in priore perseverare, Deoque inhærere: quod maximè locum habet in operibus vel per se ad Deum spectantibus, ad Deumque trahentibus, uti sunt à Meditatione ad officium Divinum recitandum se transferre: vel adeò brevibus, ut prius conficiantur, quàm intentio è metentio moria excidat, vel quàm alia sequior intentio subrepat. Satis ergo frequens hæc intentio erit, si toties repetita fuerit, quoties novum opus à priore distinctum, & natura & justo tempore inchoandum erit: nisi forte tam longa prior actio sit, ut etiam ea durante intentio revocari, maximà si vana gloria, vel quid aliud obrepat, meritò debeat.

72.

Prompta esse intentio debet. Decet enim nos hilari animo & festino properare ad exequenda Dei Creatoris Dominique nostri placita. Quò quidem facile nos impellet magna de voluntate Dei æstimatio, debitaque de ejus exercendæ studio supra tradita, & probata opinio: impellet etiam firmum & avidum animi propositum, ubique Divinam voluntatem cognitam exequendi; impellet præterea, si in nullam aliam circumstantiam Voluntatis Divinæ, nisi in solam voluntatem, mentis obtutum figere; consuecat. Nam si voles examinare & attendere, per quem proponatur Voluntas DEI, quo tempore? quo loco? quo modo, multa habebis impedimenta promptitudinis, ut si aspere imperatur, si violenter prohibetur, si causa prohibendi non apparet,

aut parva apparet, si tempore tibi incommodo, quo tu alteri rei vacabas, quod destinâras alteri occupationi; si id quod jubetur vile est, & in oculis aliorum exercendum, si qui proponit, jubet, vetat, infra te est ætate, prudentiâ, statu, virtute, experienciâ hæc promptitudinem animi tollunt, si spectantur. Non ergo spectandum, quid, quando, per quem, quo loco, Deus vult, sed quia vult, & quia velle ejus amas, implereque vis, hoc attendendum, & omnia erunt dulcia, omnia commoda. Vel certe sic cogitandum: Voluntatem Dei ego exequi volo: at voluntas Dei est etiam in his circumstantiis: voluit enim Deus sic mihi imperari, per hunc, hoc tempore, hoc loco. Ergo etiam in his circumstantiis illam agnosco, exosculor, exequor. Uno verbo, *caca sit, & propta erit intentio.* Et sicut in obedientiâ, ut quis prompte obediat, duo sunt requisita *Primo.* Ut sciat credatque firmiter ac certò, esse imperatum nomine Dei. *Secundo.* Ut amet, tam imperiumquam rem imperatam. *Non enim ibi durâ necessitate servitur, ait S. Greg. & diligitur, quod jubetur.* Ita in hac Divinæ voluntatis executione (quæ revera obedientia quædam perpetua & suprema est) duo sunt pernecessaria. *Primò.* Ut tibi persuadeas certò esse Dei voluntatem. *Secundo.* Ut ames istam ipsam Dei voluntatem. His enim positis, fieri non potest, ut prompte ad Dei voluntatem exequendam non tendas. Maximum enim est amoris pondus; maxima eloquentia, & suadendi vis in amore,

Possum

S.
Leo
ser. 4.
de
jejun

73. Possum idipsum in fide cognoscere, ut quis aliquid fide credat, duo sunt requisita. 1. Ut iidem amet, sibi que necessariam esse persuadeat. 2. Ut id, de quo agitur, ad credendum propositum esse ab Ecclesiæ capite certe cognoscatur, aut putetur. Hinc fit ut cum homini bene catholico de aliquo articulo dicimus: Definitum est, de fide est: statim amplectatur, si definitum esse sibi persuaserit. Ita ergo & in proposito nostro evenit, evenireque debet: Si promptè ferri ad Dei voluntatem exequendam volumus, & voluntatem ipsam amemus, & illam huic operi in talibus circumstantiis adesse firmiter nobis persuadeamus, neque opus à voluntate separemus, sed unum quid ex his conflari, quod separari per nos nec possit, nec debeat, credamus. Non enim Deus abstractæ vult, sed concreta. Quare hæc in nobis resolutio esse debet: Et voluntatem Dei, & id quod vult Voluntas Dei, propter ipsam voluntatem volo facere; volo omittere, volo admittere; volo respuere. Stultissimum est dicere, Ego quidem voluntatem Dei istam amo, sed id, quod illa vult facere nolo: Sicut si quis dicat: Amo quidem ego imperium ipsum, sed rem imperatam non amo, nec faciam. Aut, Amo quidem comestionem, sed cibum non amo, nec admitto.

Promptitudinis igitur hujus de quâ agimus, hi fontes, hi Canones erunt. 1. Ama Dei voluntatem, & totum id quod Deus vult. 2. Fideliter crede hoc Deum velle, & propter hanc volitionem operi te accingere:

gere. 3. Nihil aliud in ullâ respecta, nisi an sit Dei voluntas, hanc si vides adesse, satis sit, de executione jam cogita. 4. Ne diu examina, ne hæsita, ne respecta scrupulosè, sitne voluntas Dei, si vel suspicio est, esse Dei voluntatem, jam illuc impetus eat voluntatis tuæ; ideo enim forte in illâ Orationis Dominicæ parte, *Fiat voluntas tua;* Mate 6. præpositum est *Fiat*, reliquis verbis, ut ostendatur tam avidos non esse debere Voluntatis Divinæ exequendæ, ut prius, si fieri possit eam fieri & perfici à nobis velimus quàm planè cognoscimus; vel ut inter illud ipsum tempus quo illi cognoscendæ vacamus, jam etiam in executione, & quasi factione illius occupemur. Et certè idcirco Deus vult, quidquid vult, ut fiat quod vult; finis ergo quem volendo Deus intendit est factio, atqui constat quod finis, qui postremus est in intentione, primus sit in executione. Quocirca prius penè à nobis fieri deberet, quod Deus vult, quàm cognoscamus perfectè illum velle. Quod exaggerare volui ideò, ut promptitudinem suaderem. Quare etiam ad promptitudinem pertinet, ut prius intentio statuatur Divinæ voluntatis, quàm opus ipsum inchodetur, fecisse enim intentionem, jam est inchodasse Divinæ voluntatis executionem: at inchodasse opus sine intentione, non est illud ex Voluntate DEI fecisse; quod enim sine intentione factum est, sine DEI voluntate, vel non propter DEI voluntatem factum est. Si tamen oblivio intentionis subrepat initio operis, quam-

primum in mentem venerit, statuenda erit.

74. Ad extremum Intentio debet esse *simplex* seu *sola*. Quo nomine volo illam nihil habere immixtum sibi, non solum malum, non absit, non solum indifferens, non solum privatum redolens commodum aut affectum, passionisque aut sensus palpamentum, sed ne bonum quidem alioqui, modo voluntate Dei inferius. Tam ergo simplex sit intentio hæc, ut sola simpliciter, nuda, directè, immediatè, Dei voluntas intendatur. Quod si quando aliquid immiscendum putabitur, huic subsit, huic serviat, non aliter intendatur, quàm ob Dei voluntatem. Unde hoc simplicis istius Intentionis nomine, etsi potissimum ad vivum & imum planè refectatur omnis affectuum inordinatio, omnis passionum immortificatio, omnis amoris proprii privatæque voluntatis cura, omnis humanorum judiciorum, respectuumque ratio; sed præterea etiam bona huc non admittuntur, si alioqui imperfecta sint, aliis, & præsertim voluntati Dei comparata: ita ut in hac intentione, vel locum non habeant, vel ejus materia sint, & illi subserviant cujus rationem dudum supra attuli, quia hæc sola Intentio Divinæ voluntatis, tam est perfecta, ut sola aliarum vicem implere, & perfectionem æquare sufficiat: hac autem unâ absente, nulla alia quantumvis optima videatur, sufficiens sit, & imperfectione careat: quidquid enim aliud intendas, si ad DEI voluntatem non retulisti, nihil boni egisti.

sti ; neglige alia omnia , solam voluntatem Dei præ te habe stantem , omnia possides in hac unâ.

Quocirca diligenter in hoc puncto (etsi 75: & in aliis prioribus) potissimum examinanda est intentio nostra ; & alterum ex his fervetur. 1. Ut vel sola Divina voluntas intendatur : hoc modo : Volo hoc facere propter solam & unam Dei voluntatem. 2. Vel si quid aliud præter illam intendere placet , intendatur propter illam , hoc modo : Volo hoc facere ut me mortificem , ut Christum imiter , ut ad honorem B. V. aliquid agam , quia est hæc Dei voluntas. Sive : Volo orare ad honorem B. V. quia hæc est Dei voluntas. 3. Vel si quid aliud intenditur , suppositâ Dei voluntate intendatur : hoc modo : Volo orare , ut impetrem remissionem peccatorum , interea subintelligendo id Deo placere. Extra hos tres modos si quis intentionis modus est , bonus non est : in his verò tribus , primus optimus est , secundus illi suppar ; infimus tertius est : Ea propter existimo , aut primum aut secundum in omni nostrâ actione tenendum esse , at præcipuè primum , alioqui difficile erit Intentionem amore proprio & omni impuritate , obliquitateque expedire , cùm tamen id facillimum in primo sit modo. Et denique absque dubio justius , rectius , securiusque Divina voluntas , (quæ est fons omnis justii , recti , perfecti) directè & immediatè intenditur , aliis mediatè , indirectè , implicitè , intentis ; quàm ut alia expressè , directè intendantur , DEI

verò voluntas tantum virtualiter, mediatè, respectivè, consequenter spectetur, non enim voluntas Dei ancillari aliis, sed omnia voluntati Divinæ debent. Atque ex his quæ jam dixi, non est difficile cuilibet investigare, varias rationes, quibus hanc Divinæ voluntatis exercendæ praxim, possit sibi familiarem, & perfacilem reddere: Suggestam nihilominus aliquas brevissimè.

Prima. Indiculum sibi conficere quotidianarum suarum, vel earum quas se habiturum quis quotidie prævidet, actionum, & proponere firmiter, quòd unicuique earum sis præmissurus Intentionem exequendæ DEI voluntatis: idque deinceps propositum exequi, adhibito etiam examine Speciali supra id: An scilicet unicuique actioni, quam in Indiculo habes, præmiseris Intentionem Divinæ voluntatis exequendæ, eò modo quo promiseras te præmissurum. Et hoc quidem propositum ter in die, Mane sub meridiem, sub vesperam; Examen verò sub meridiem, atque sub vesperam fieri poterit.

Secunda ratio. Habito hoc firmo animi decreto, quòd omne studium velim ad exercendam jugiter in meis actionibus voluntatem Divinam collocare: constituam mihi excitatoria certa signa, visu vel auditu percipienda, quibus commonebor hujus Intentionis, ita, ut quoties tale signum, videbo, vel audiam, toties me ad Divinam voluntatem reflectam: talia signa esse

esse possunt, certo modo certas res in cubiculo disponere, imagines affigere, &c. ut illius dispositionis objectu commonear, hanc à me factam Intentionem propter Dei voluntatem renovandam. Item tale signum esse posset, Campanulæ domesticæ, vel templi, vel horologii sonus, ita, ut statuamus, quoties signum hujus campanulæ audiero, toties Intentionem Divinæ voluntatis renovabo.

Tertia ratio. Applicare signum aliquod vesti, vel corporis alicui parti, sensum aliquem imprimens, ut manui &c. occultè, si cum aliis agendum sit; palam si soli, v. g. digito annulus imponendus, ut hujus signi sensus refricet memoriam exercendæ Divinæ voluntatis.

Quarta ratio. Constituire singulis diebus, vel diei partibus, vel horis certum numerum actuum, sive currentium in vitam meâ ordinariâ, ordineque communitatis præscripto, sive virtutum definitarum, quarum studio vel penuriâ magis urgear, eosque actus exercere tanto numero, aut proponere propter Divinæ voluntatis executionem v. g. *Volo hodie, hac diei parte, hac horâ, in hac occupatione, toties ad Deum mentem elevare, quia hac est Dei voluntas: toties actum amoris DEI & Christi elicere, quia hac est Dei voluntas: toties SS. Trinitatem adorare, me humiliare, hunc unum, vel hos sensus mortificare, quia hac est Dei voluntas. Volo toties actum humilitatis in honorem B. V. elicere, quia hac est Dei voluntas: Volo tot actus Intellectus, tot actus Voluntatis, tot actus*

memoria, tot aspectus oculorum, tot actus audiendi, tot actus gustandi &c. facere, vel etiam non facere, sed abnegare, propter Voluntatem Dei.

Quinta ratio. Acturus aliquid cogitantisper prius, quomodo Deus si id ipsum acturus esset, illud ageret? & ubi hoc dispexerit, propone consimiliter agere id quod es acturus: Sine dubio enim Deus te ita agere vult, quomodo ipse ageret, si hoc ipsum acturus esset. Quæ praxis ut intelligatur, & magni æstimetur, exerceaturque diligenter, interest fundamentum ejus altiùs explicare, pertinet enim hæc praxis ad exercitium Voluntatis Divinæ internæ.

76. Sciendum ergo, in Deo esse rerum omnium ideas, tam Substantiarum, quam accidentium, v. g. actionum humanarum; hæc ideæ in Deo sunt Deus, ita, ut homo, v. g. qui in mundo existit, longe perfectius esse habeat in Deo, quam in se hic; & actio humana, v. g. Oratio, longe perfectius habet esse in Deo, quam in homine, à quo fit, in Deo enim sunt hæc sine imperfectionibus, sunt perfectissima, sunt Deus. Igitur perfectius ego, v. g. Oro in Deo, quam in meipso: illa enim Oratio mea in Deo, est regula hujus orationis in me; ita perfecta, ut si Deus ipse in personâ mea orare vellet, juxta illam regulam se in orando dirigeret, illudque suum exemplar in se imitaretur. Et hoc est, quod in DEO vocatur Idea: illa scilicet ratio perfectissima, quam Deus
in

in se habet, & quam intuetur, quando aliquid agit, ad cuiusque normam tum ipse rem talem vel talem facit, tum ab aliis fieri vult. Hæ in DEO concipiuntur tot, quot res sunt vel de facto vel possibilis, etsi in DEO sit una tantum Idea, hoc est, ipse DEUS. In his Ideis plurimum sibi DEUS complacet, ut pote, in perfectissimis operibus, operumque exemplaribus, ac regulis, quibus merito omne opus conformari debeat. Unde vult nos illis conformari, estque illi gratissimum si tales simus, & ita agamus hic, quales sumus in ipso, & quomodo agimus in ipso. Et hic est ille gustus DEI, quem habet apud se ex rebus, tunc quando ita fiunt, vel non fiunt &c. Ad eum modum, quo artifex peritus, quando cogitat de aliquo opere quod fieri posset, vellet, aut videt, efformat sibi speciem exactam operis in animo, & in eâ sibi complacet, gustatque per anum proportionem & decorum illius formæ, simulque cupit illud opus ita prorsus fieri, prout ille speciem ejus habet, & si videt, omnino illud ita factum, gaudet, approbat; si non ita, non est contentus, improbat; quia scilicet non est tale, quale ipse in animo suo longe perfectius intuetur. Quare qui vult Dei voluntatem, in suis actibus exequi, totumque se ad gustum & placitum Dei in suis actionibus accommodare, facereque opera sua ita, ut ex illis gustum habeat, Deus respicere debet ad illas Ideas Divinas, quas habet Deus actionum illarum suarum, de-

betque conari, ut eas quàm similimas reddat illis Ideis, tunc enim fiet, ut Deus videns illas actiones suis ideis simillimas, approbet actiones, gustumque habeat talem, qualem habet exuis Ideis. Atque hoc est ad gustum DEI agere, hoc est æmulari ideas ejus, hoc est agere secundum voluntatem Dei internam.

77. Difficultas tantùm esse posset, quomodo quis scire possit, qualis sit idea in DEO hujus aut illius rei quæ agenda occurrit: Sed in hoc facile subsidium est à Fide & Scripturis à rationis lumine & conscientiâ, à Christi exemplis & Sanctorum, à doctrinis Spiritualium Magistrorum: demum quomodo alium doceres hoc vel illud agere cum virtute, eo modo ipse facito. Potissimum verò attendere oportet hinc inspirationes divinas, quæ animabus bonis nunquam deficiunt. Nam sicut Deus inspirat quid agere, ita idem ostendit, & quomodo agere debeas. In summâ ergo loquendo, hujus rationis & modi quinti hæc praxis erit: Volo orare, scribere dormire, &c. *Quia nunc DEO placet, ut orem, utq; ita orem, ut scribam, & ita scribam.* Vel: Volo ita orare, quomodo DEUS oraret, si oraret. Vel: Orare debeo, & DEO gratum ac suave est, si ita orem; volo ita orare, &c.

78. Plures hujuscemodi, aut etiam commodiores rationes unusquisque excogitare, sibi que præfigere, & ad usum deducere poterit, mihi satis est, digito intento fontem ostendisse,

disse ut ajunt, aut carbone lineamenta duxisse, suo quemque penicillo atque colore uti permittens: Ingeniosa enim charitas est, & inventiva; & sæpe fit, ut quod uni difficile est, alteri sit facillimum sæpè etiam fit, ut aliqui invenire non possint, at inventis addere feliciter sciant. Non obest dare uniuscujusque industriæ locum. Hæc ipsa quæ ego scripsi, meliùs aut scripserunt, aut scripsissent alii, imò hæc meliùs penetrarent alii, exercentque, quam ego, si ad eorum manus (sed non huic fini scribo, mihi privatim laboro) pervenirent. Cæterum ut ad rem, & finem regrediar, rationes à me præscriptæ tum demum efficaces erunt, quando diligenter exercebuntur; diligentiam verò acuent multa, de quibus cum toto hoc tractatu sparsim, tum potissimum c. 7. & hoc ipso cum de promptitudine Intentionis disputavi: sed nihil magis eam conservabit, quam examen frequens quotidianumque, pæna etiam inflictæ, si negligentia subreperit, denique oratio ad Deum, ac potissimum illa ab ipso Deo in hunc finem instituta. *Fiat Adoranda, fiat Sanctissima Voluntas tua, à me, in me, de me, per me, &c.* Vult enim Deus, ut hoc petamus à Deo fieri, & in hoc ipso est exequenda Voluntas ejus, quia ille vult à se peti, ut fiat Voluntas ejus. Tantus est æstimator DEUS voluntatis suæ.

Sed ecce in altum provehor, nolo autem cum ad finem festinarim.